

[Søren P. Larsen.]

at i visse Tilfælde har Omkostningerne ved Administrationen forekommet Folk ret store. Det vilde derfor være paa sin Plads, om den højtærede Landbrugsminister, der, saa vidt jeg husker, administrerer Loven, vilde være i Stand til at give Oplysninger, om Regeringen har nogle Planer om at ændre denne Lovgivning, saaledes at der gaves rede Penge i Stedet for Obligationer. Dernæst maa vi kunne faa visse Oplysninger om, hvor stor og kostbar Administrationen er. For at jeg ikke skal blive mistænkt for noget, kunde jeg f. Eks. spørge om, hvor dyr Administrationen har været i Viborg Amt; saa har vi da stillet et ganske bestemt Spørgsmaal vedrørende hele dette Forhold.

Tidligere var det saa let for Ministeriet; Skylden for, hvad der skete af mindre godt, var man altid parat til at lægge over paa Landstinget, og havde de Konservative ikke Skylden, kunde vi være sikre paa, at saa skulde Venstre nok faa den. Nu stiller det sig noget anderledes, for Sagen er nemlig den, at Regeringens Politik faar en ikke ringe Baggrund, ikke mindst ved den Tale, den højtærede Udenrigsminister holdt her i Gaar. Der havde vi Udenrigsministerens Ord for, at Vanskelighederne rimeligvis ikke vilde forsvinde, men snarere vokse. Udenrigsministeren saa ind i det kommende Aar og sagde, at han fandt, at Aaret 1937 sandsynligvis vilde blive ringere end det Aar, vi havde gennemlevet.

Jeg spørger derfor paa Grundlag af disse Udtalelser af Ministeriets kloge Mand, der ser ind i Fremtiden og venter de ringere økonomiske Vilkaar: Hvorledes agter Ministeriet at forberede sin Politik paa Grundlag af de Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister har fremsat med den Sagkundskab og den Indsigt, som to Regeringspartier med fuld Musik har forkyndt for hele Landet gennem de senere Aar? Vil man tage Konsekvenserne af Udenrigsministerens Udtalelser og indrette sig efter dem, eller vil man lade som ingenting, lukke Øjnene og lade staa til? Sagen er nemlig den, at inde under Valg er der ingen Grænser for alle de Goder, som Regeringen er i Stand til at skaffe os, og spørger man dem, om de skal have nye Skatter, eller de skal have nye Laan, bliver vi nærmest betegnet som nogle ondsindede Personer, der kan udsaa Mistro til det fortræffelige Styre, vi har. Men hvis vi ser, hvorledes det er gaaet i de 7—8 Aar, Ministeriet har været ved Magten, tror jeg ikke, man behøver at trække mange Tal frem for at anskueliggøre, at Skatterne er steget, og Laan har

den højtærede Regering dog optaget af og til.

Hvis man saa samtidig i Overensstemmelse med den højtærede Udenrigsministers Udtalelser styrer ind i en Periode, hvor de økonomiske Vanskeligheder for Erhvervs livet vil blive større, end de har været, er det vist ikke underligt, om man spørger Regeringen, om den har sin Opmærksomhed henvendt paa at faa en Afbalancering af de offentlige Udgifter, af de offentlige Aktiver og Passiver, saa vi ikke skal komme ind i en Udvikling, hvor Udgifter og Passiver er det mest sikre, medens Aktiverne er indkapslet i Dynger af Papir. Kommer vort Land ud for haarde Storme af økonomisk Art, da vil Udgifter og Passiver være uhyggelig vanskelige at manøvrere med, og da vil det vise sig, at de offentlige Aktiver er mindre værd end det, de noteres til, ja, da har man kun Skatteydernes Ævne til at tjene ind og til at udrede Skatter og Afgifter af mangfoldig Art, det er faktisk det eneste Aktiv, det offentlige har.

Derfor tror jeg, det har sin Betydning, ikke mindst paa Grundlag af de Oplysninger og de Advarsler, som den højtærede Udenrigsminister har fremsat, at man faar at vide af Regeringen, om den vil tage Hensyn til de Advarsler, dens egen Udenrigsminister har fremsat, eller om man vil lade som ingenting og lade staa til.

Der har været sagt ikke saa lidt under Finanslovdebatten, og Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, har ogsaa fundet et Brudstykke af en Udtalelse, som jeg har fremsat for et Aars Tid siden, tror jeg, det var,ovre i Vestjylland, og ment deri at kunne finde, at jeg har betragtet Regeringens Sejr i Landstinget som noget, der laa inden for det naturlige. Nej, det, jeg har sagt paa det omtalte Møde i Vestjylland, er dette, at hvis Regeringspartierne Fremmarch ved Folketingsvalget fulgtes af en tilsvarende Fremmarch ved Landstingsvalget, vilde det vise sig, at den Bom, den Pind, som det lille Flertal i Landstinget hidtil har været over for Regeringen, hvor det drejede sig om Lovgivning, ikke vilde være stærk nok til at kunne holde.

Hvis vi ser paa Stemmeafgivningen ved Folketingsvalget i Fjor, ser vi, at Venstre og Konservative stort set havde lige mange Stemmer, men dette gav sig i Landstinget et andet Udtryk, idet Venstre fra tidligere Tid sad inde med flere Mandater end de Konservative — var det ikke 28 og 13, det var vist deromkring. Man kan sige sig selv, at naar de to Partier har